02/03/2023

Ο Μητροπολίτης Πειραιώς για την Κυριακή της Ορθοδοξίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πειραιώς

Στην Κυριακή της Ορθοδοξίας αναφέρεται ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς κ. Σεραφείμ σε Ποιμαντορική του Εγκύκλιο, λέγοντας πως “είναι αφιερωμένη στον θρίαμβο της Ορθοδόξου Πίστεως και κάθε χρόνο εορτάζεται με λαμπρότητα το γεγονός του τερματισμού της εικονομαχικής έριδας που συντάραξε το Βυζάντιο για περισσότερο από έναν αιώνα”.

Ο Σεβασμιώτατος καλεί όλους αυτή την λαμπρή, όπως αναφέρει, ημέρα “ *να συνειδητοποιήσουμε την ανεκτίμητη αξία της Ορθοδόξου Πίστεως και να προβληματιστούμε για την καταστροφική δράση της κακοδοξίας διότι η αληθινή Πίστη είναι συνώνυμη με την σωτηρία και η αίρεση με την απώλειά της*“.

Η Ποιμαντορική Εγκύκλιος

Τέκνα μου ἀγαπητὰ καὶ περιπόθητα,

Ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία ὅρισε ἡ Α΄ Κυριακή τῶν Νηστειῶν νά ἀποκαλεῖται Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας, νά εἶναι ἀφιερωμένη στό θρίαμβο τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί νά ἑορτάζεται μέ κάθε λαμπρότητα τό μεγάλο γεγονός τοῦ τερματισμοῦ τῆς φοβερῆς εἰκονομαχικῆς ἔριδας (726-843), ἡ ὁποία συντάραξε τό Βυζάντιο γιά περισσότερο ἀπό ἕναν αἰῶνα καί ὑπέβαλλε τήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ σέ σοβαρή δοκιμασία.

Δυσσεβεῖς κοσμικοί ἄρχοντες, ἔχοντας δαιμονικό φρόνημα καί ἐπηρεασμένοι ἀπό τίς ἀνεικονικές ἰουδαϊκές, ἰσλαμικές καί ἄλλες αἱρετικές πλάνες καί μέ πρόσχημα κάποιες κοινωνικές μεταρρυθμίσεις, προσπάθησαν νά πλήξουν τήν Ἐκκλησία, προσβάλλοντας τήν Ὀρθόδοξη Πίστη, ὅσον ἀφορᾶ τήν τιμή τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων.

Δέν ἐπρόκειτο βεβαίως γιά «μεταρρυθμιστική πολιτική», ἀλλά γιά εὐθεῖα προσβολή τοῦ Χριστολογικοῦ Δόγματος, μέ τραγικές σωτηριολογικές συνέπειες. Οἱ εἰκονομάχοι αὐτοκράτορες, μέ τή σύμπραξη δυσσεβῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀνδρῶν, μεταχειρίστηκαν ἀνείπωτη βία καί ἀνηλεεῖς διώξεις στούς ἐμμένοντες στήν Ὀρθόδοξη Πίστη, ἀναδεικνύοντας μιά πλειάδα Μαρτύρων καί Ὁμολογητῶν, τῶν ὁποίων ἡ μνήμη τιμᾶται αὐτή τήν ἁγία ἡμέρα.

Μετά τό θάνατο τοῦ τελευταίου εἰκονομάχου αὐτοκράτορα Θεοφίλου (829-842), ἡ εὐσεβής Αὐγούστα καί ἁγία τῆς Ἐκκλησίας μας Θεοδώρα, ὡς ἐπίτροπος τοῦ ἀνηλίκου υἱοῦ της Μιχαήλ Γ΄ (842-867), ἐπί τῆς Πατριαρχείας τοῦ ἁγίου καί ὁμολογητῆ Μεθοδίου, συγκάλεσε Σύνοδο στήν Κωνσταντινούπολη, ἐπικυρώνοντας τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (787), βάζοντας τέλος στήν εἰκονομαχική αἵρεση, ἀναστηλώνοντας ὁριστικά τίς ἅγιες Εἰκόνες στίς 4-3-843 καί στούς ἀνείπωτους διωγμούς τῶν ὀρθοδόξων. Πρόκειται ἀναμφίβολα γιά ἕνα σημαντικό ἱστορικό γεγονός τό ὁποῖο ἄλλαξε κυριολεκτικά τή ροή τῆς ἱστορίας καί ἔφερε μιά νέα ἐποχή στήν Ἐκκλησία.

Μέ τήν παύση τῆς εἰκονομαχικῆς δίνης καί τήν ἐφαρμογή καί ἐπικράτηση τῶν ἀποφάσεων τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, τήν ὁποίαν ἀνεκήρυξε ὡς Οἰκουμενική ἡ Ἁγία Ὀγδόη Οἰκουμενική Σύνοδος τοῦ 880, διασαφηνίστηκε καί παγιώθηκε στήν Ἐκκλησία ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη, ὁλοκληρώθηκε ἡ διατύπωση τῆς δογματικῆς διδασκαλίας της, τριαδολογικό καί χριστολογικό δόγμα καί γι'' αὐτό, τήν ἁγία αὐτή ἡμέρα, πανηγυρίζουμε το θρίαμβο τῆς Ὀρθοδοξίας, τόν θρίαμβο τῆς σώζουσας ἀλήθειας.

Ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς τόνισε πώς κατά τήν Κυριακή τῆς Ὀρθοδοξίας «ἑορτάζεται ἡ νίκη τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψεύδους, ἐναντίον κάθε ἀναλήθειας, ἐναντίον κάθε αἱρέσεως, ἐναντίον κάθε ψευδοθεοῦ· νίκη τῆς Ὀρθοδοξίας ἐναντίον κάθε ψευδοῦς διδασκαλίας, ἐναντίον κάθε ψευδοῦς φιλοσοφίας, ἐπιστήμης, πολιτισμοῦ, εἰκόνος, ἁγία νίκη τῆς Ὀρθοδοξίας. Καί αὐτό σημαίνει ἁγία νίκη τῆς Παναληθείας».

Ἑορτάζοντας τή λαμπρή αὐτή ἡμέρα ὀφείλουμε νά συνειδητοποιήσουμε τήν ἀνεκτίμητη ἀξία τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως καί νά προβληματιστοῦμε γιά την καταστροφική δράση τῆς κακοδοξίας διότι ἡ ἀληθινή Πίστη εἶναι συνώνυμη μέ τήν σωτηρία καί ἡ αἵρεση μέ τήν ἀπώλειά της.

Ἡ αἵρεση εἶναι τό πλέον ἐπώδυνο ἄλγος στό ἐκκλησιαστικό σῶμα, ὡς ἐφεύρημα τοῦ «ἀπ’ ἀρχῆς ἀνθρωποκτόνου» (Ἰωάν.8,44), γιά πληγεῖ καί νά ἀνασταλεῖ τό σωστικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας. Σύμφωνα μέ τόν μακαριστό π. Ἰωάννη Ρωμανίδη ἡ αἵρεση «Καταδικάζεται, ἐπειδή σέ αὐτή δέν ὑπάρχει θεραπεία. Καί ἐφ’ ὅσον δέν ὑπάρχει θεραπεία, εἶναι ἐπικίνδυνη γιά τόν ἄνθρωπο. Οἱ Πατέρες ἔβλεπαν τήν αἵρεση ὡς ἕνα εἶδος κομπογιαννιτισμοῦ, ὅπου δέν ὑπάρχει θεραπεία».

Ὅσον ἀφορᾶ γιά τήν Ὀρθοδοξία, κατά τόν ἀείμνηστο π. Γ. Μεταλληνό «Δέν πρόκειται γιά μιά Ἰδεολογία, γιά κάποιο “Κοινωνικό Σύστημα” ἤ Φιλοσοφία, γιά κάποια ἐγκόσμια Πολιτική, πού ἐπεκράτησε καί θριαμβολογεῖ γιά τή συντριβή τῶν ἀντιπάλων της. Ὄχι! Ἡ Ὀρθοδοξία εἶναι ὁ νέος τρόπος ζωῆς καί ὑπάρξεως, ἡ ΧΡΙΣΤΟΖΩΗ, πού εἰσήχθη στήν ἱστορία μέ τή Σάρκωση τοῦ Αἰώνιου Λόγου τοῦ Θεοῦ».

Αὐτό σημαίνει ὅτι ἡ σωτηρία μας εἶναι συνισταμένη τῆς ἀλήθειας, τήν ὁποία ἔφερε στόν κόσμο ἡ ἔνσαρκη Ἀλήθεια, ὁ Ἐνανθρωπήσας Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ἄρα ἡ ἀλήθεια, δηλαδή «τό φῶς τό ἀληθινόν, ὅ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον εἰς τόν κόσμον» (Ἰωάν.1,9), εἶναι ἔνσαρκη στό θεῖο πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί ὄχι κάποιο θεωρητικό σχῆμα. «ὁ Χριστός συνεκέντρωσε ὅλες τίς ἀλήθειες καί μᾶς ἔδωσε τήν Παναλήθεια τῆς Ὀρθοδοξίας», παρατηρεῖ ὁ ἅγιος Ἰουστῖνος Πόποβιτς. Κατά συνέπεια νόθευση ἤ ἀπόρριψη τῆς ἐν Χριστῷ ἀλήθειας σημαίνει προσβολή καί ἀπόρριψη τοῦ ἰδίου τοῦ Χριστοῦ καί γιά τοῦτο ἔχει σωτηριολογικό χαρακτῆρα.

Ἡ ἐν Χριστῷ ἀλήθεια ἐκφράζεται καί βιώνεται μόνο μέσα στήν Ἐκκλησία, τήν Ὀρθόδοξη, τήν μοναδική Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ καί οὐδέποτε ἐκτός Αὐτῆς. Μόνο μέσα σέ αὐτή τή νοητή Ἄμπελο (Ἰωάν.15,1) αὐξάνεται ὀντολογικά ὁ ἄνθρωπος, ἐνῶ ἐκτός αὐτῆς «ξεραίνεται» καί «εἰς πῦρ βάλλεται» (Μάτθ.7,19). Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας κυριαρχεῖ ἡ πλάνη, κεῖνται

τά σχίσματα καί οἱ αἱρέσεις, οἱ ὁποῖες εἶναι τά «ζιζάνια» πού σπέρνει οἱ διάβολος (Λούκ.8,12) γιά νά πλήξει καί νά ματαιώσει τό μοναδικό σωστικό της ἔργο.

Σύμφωνα μέ τόν Ἀπόστολο Πέτρο, ἐμφανίστηκαν στήν Ἐκκλησία ἐνωρίς «ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας» (Β’ Πέτρ.2,1-2), οἱ ὁποῖοι χαρακτηρίζονται ὡς «κύματα θαλάσσης ἐπαφρίζοντα» (Ἰουδ.12-13).

Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος προειδοποίησε ὅτι «εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαροῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου, καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητᾶς ὀπίσω αὐτῶν» (Πράξ.20,29-30). Ἡ αἵρεση εἶναι τόσο ὀλέθρια, ὥστε ὁ μεγάλος Ἀπόστολος ἀναγκάζεται νά ἀναθεματίσει τούς αἱρεσιάρχες: «εἰ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ’’ ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω» (Γάλ.1,9).

Τήν αἵρεση χαρακτηρίζει ὡς «ἕτερον εὐαγγέλιον» (Γάλ.1,6), κάλπικο, δαιμονικό, καί συστήνει στούς χριστιανούς: «στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἡμῶν, ἃς ἐδιδάχθητε, εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι᾽ ἐπιστολῆς ἡμῶν», (Β΄θέσ.2,15) καί ἐπαινεῖ ὅσους τηροῦν τήν πίστη ἀπαραχάρακτη: «ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε καί, καθὼς παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε» (Α΄κορ.11,2).

Νόες ὑπερφίαλοι, μεστοί δαιμονικῆς ἐνέργειας, «πλήρεις παντός δόλου καί πάσης ραδιουργίας… διαστρέφοντες τάς ὁδούς Κυρίου τάς εὐθείας» (Πράξ.13,10) ἐγέρθηκαν κηρύσσοντας «ἕτερον εὐαγέλιον» (Γάλ.1,9), παρασύροντας τά τραγικά θύματά τους ἐκτός τῆς σωστικῆς ἀγκαλιᾶς τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι, στόν ὄλεθρο καί τήν καταστροφή, στόν αἰώνιο θάνατο.

Τό φαινόμενο τῶν αἱρέσεων εἶναι ἕνα διαχρονικό πρόβλημα στήν Ἐκκλησία. Οὐδέποτε στήν δισχιλιετῆ ἱστορική της πορεία ὑπῆρξε ἀνακωχή τῶν αἱρετικῶν καί ὅπως φαίνεται αὐτή ἡ κατάσταση θά συνεχιστεῖ ὡς τά ἔσχατα. Ἐβιωνίτες, Μαρκιωνίτες, Πατροπασχίτες, Μοναρχιανοί, Μοντανιστές, Ἐγκρατεῖτες, Νικολαΐτες, Ἀρειανιστές, Πνευματομάχοι, Νεστοριανοί, Μονοφυσίτες, Μονοενεργεῖτες, Μονοθελῆτες, Εἰκονομάχοι, κ.α. ἀποτελοῦν τό αἱρετικό μωσαϊκό τῆς ἀρχαίας Ἐκκλησίας.

Τόν 7ο μ.Χ. αἰῶνα ἐμφανίστηκε τό Ἰσλάμ, ὡς ἀναβίωση καί συμπίλημα τῶν ἀρχαίων τριαδολογικῶν καί χριστολογικῶν αἱρέσεων καί τοῦ προϊσλαμικοῦ παγανισμοῦ, πνίγοντας στό αἷμα τήν Ἐκκλησία καί τήν ἀνθρωπότητα, ὡς τά σήμερα.

Τόν 9ο αἰῶνα ἐμφανίστηκαν οἱ βάρβαροι Φράγκοι, εἰσάγοντας τήν αἵρεση τοῦ φιλιόκβε, καταδικάζοντας τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου (809). Τό

11ο αἰῶνα κατέλαβαν, δια πυρός καί σιδήρου, τό ὀρθόδοξο Πατριαρχεῖο τῆς Δύσεως καί ἐπέβαλλαν τόν Παπισμό, μέ σωρεία αἱρετικῶν δοξασιῶν, ἀποκόβοντας τόν δυτικό χριστιανισμό ἀπό τόν ἐνιαῖο καί ἀδιαίρετο κορμό τῆς Ἐκκλησίας. Τόν 16ο αἰῶνα ἀκολούθησε ἡ διάσπαση τοῦ Παπισμοῦ μέ τόν Προτεσταντικό κατακερματισμό, ὁ ὁποῖος ἐφεῦρε νέες πλάνες καί καταπάτησε βάναυσα τίς ἀποφάσεις τῆς Ζ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ὅσον ἀφορᾶ τήν τιμή τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, τῆς Θεοτόκου καί τῶν Ἁγίων.

Ἀπότοκο τῆς καταπτώσεως τοῦ αἱρετικοῦ δυτικοῦ χριστιανισμοῦ καί τῶν φρικτῶν ἐγκλημάτων του κατά τῆς ἀνθρωπότητας, ἐμφανίστηκε τόν 17ο αἰῶνα τό «πνευματικό» κίνημα τοῦ λεγόμενου «Εὐρωπαϊκοῦ Διαφωτισμοῦ», ὡς μιά ἀκόμα δαιμονική κατάσταση, μέ χαρακτῆρα ὑλιστικό, ἀθεϊστικό καί ἀντιχριστιανικό.

Στούς σύγχρονους χαλεπούς καιρούς μας, τῆς πρωτοφανοῦς ἔκπτωσης τῶν ἀξιῶν, τοῦ ἀμοραλισμοῦ καί τῆς πνευματικῆς συγχύσεως, τό πρόβλημα τῆς κακοδοξίας ἔχει πάρει ἀνεξέλεγκτες διαστάσεις, σύμφωνα μέ πρόρρηση τοῦ ἀποστόλου Παύλου, πώς «ἐν ἐσχάτοις καιροῖς ἀποστήσονταί τινές τῆς πίστεως, προσέχοντες πνεύμασι πλάνοις καί διδασκαλίαις δαιμονίων, ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων» (Α΄τιμ.4,1).

Κυριαρχεῖ τό δαιμονικό πνεῦμα τῆς «Νέας Ὑδροχοϊκῆς Ἐποχῆς», μέ χαρακτῆρα σαφῶς ἀντιχριστιανικό καί ὑφή ἀποκρυφιστική, «στεγάζοντας» χιλιάδες ὀργανώσεις σέ ὅλο τόν κόσμο καί προωθῶντας τόν ἀποκρυφισμό, τή μαγεία καί τήν σατανολατρία.

Ὅλες οἱ σύγχρονες δυνάμεις τῆς κακοδοξίας, τοῦ ψεύδους καί τῆς ἀπάτης στοχεύουν ἐναντίον τῆς Ἐκκλησίας μας. Οἱ πολέμιοι τοῦ Χριστοῦ παραμερίζουν τίς διαφορές μεταξύ τους καί συνασπίζονται προκειμένου νά πλήξουν ἀπό κοινοῦ τό κῦρος τῆς Ἐκκλησίας Του. Παπικοί, Προτεστάντες ὅλων τῶν ἀποχρώσεων, ὀπαδοί τῆς ἑταιρείας Σκοπιά, Μορμόνοι, Ἀντβεντιστές, Σαηεντολόγοι, ἀποκρυφιστές, νεοπαγανιστές, ἀγνωστικιστές, ἄθεοι κλπ. ἀποτελοῦν σήμερα τό πολεμικό δυναμικό ἐναντίον τῆς ἀκριβῆς μας Ὀρθοδοξίας, ὅλοι τους «Λύκοι βαρεῖς, μή φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου» (Πράξ.20,29).

Μέγα πρόβλημα ἀποτελεῖ καί ἡ εἰσβολή τῶν εἰδωλολατρικῶν Ἀνατολικῶν θρησκευμάτων καί τῶν πρακτικῶν τους στόν δυτικό κόσμο, εἰσάγοντάς τον σέ νοσηρή δαιμονική πνευματικότητα, ὅπως μέ τήν γιόγκα καί τόν διαλογισμό.

Χείριστη κακοδοξία τῆς ἐποχῆς μας, ἀπόλυτης δαιμονικῆς ὑφῆς, εἶναι καί ἡ παναίρεση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἡ ὁποία προωθεῖ τόν θρησκευτικό συγκρητισμό, ἀποδυναμώνοντας τήν αὐθεντία τῆς Ἐκκλησίας καί προετοιμάζοντας τήν

ἐφιαλτική Πανθρησκεία τοῦ ἐρχομένου Ἀντιχρίστου, ἕναν τερατώδη ἀχταρμᾶ ἀλήθειας καί ψεύδους.

Δυστυχῶς στό ἅρμα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἔχουν δεθεῖ καί πάμπολλοι ὀρθόδοξοι, καί δεῖ ὑψηλόβαθμοι ἐκκλησιαστικοί ἄνδρες, δοξάζοντες κακόδοξες θεωρίες, ὅπως λ.χ. «ὅλες οἱ θρησκεῖες λατρεύουν τόν ἴδιο Θεό» καί «ἀποτελοῦν ξεχωριστούς δρόμους πού ὁδηγοῦν στόν ἕνα Θεό», ἀρνούμενοι ἔτσι τήν μοναδικότητα τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας καί ἐργαζόμενοι πυρετωδῶς γιά τήν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», χωρίς τήν μετάνοια τῶν αἱρετικῶν, ὡς μιά ἀφύσικη συγκόλληση ἀλήθειας καί πλάνης.

Ἀγαπητοί μου, ἀδελφοί καί τέκνα ἐν Κυρίῳ,

Αὐτή τήν ἁγία ἡμέρα καλούμαστε νά προβληματιστοῦμε καί νά συνειδητοποιήσουμε πώς σωτηρία, χωρίς τήν ἀληθινή καί ἀνόθευτη πίστη στό Χριστό, δέν ὑπάρχει, καθότι μόνον Αὐτός εἶναι τό θεμέλιο τῆς ἀπολυτρώσεώς μας, «ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς» (Πράξ.4,12).

Ἡ σωτηρία μας συντελεῖται μόνο μέσα στήν Ἁγία Του Ἐκκλησία καί πουθενά ἀλλοῦ. Ὄχι στήν ὁποιαδήποτε αὐτοονομαζόμενη «ἐκκλησία», ἀλλά στήν μία καί μοναδική, τήν Ὀρθόδοξη, τήν ἀληθινή Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή εἶναι ἡ ἀληθινή Ἐκκλησία, μέ τήν ἀπόλυτη πιστότητα στήν ἀποστολική πίστη, σέ ἀντίθεση μέ ὅ,τι αὐτοπροσδιορίζεται ὡς «ἐκκλησία», ἐκτός Αὐτῆς πού εἶναι κάλπικη. Κατά τόν ἅγιο Ἰουστῖνο Πόποβιτς, «ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι μόνο μία, ἀλλὰ καὶ μοναδική.

Ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρξουν πολλὰ σώματα, κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν ἐν αὐτῷ πολλὲς Ἐκκλησίες. Ἐν τῷ Θεανθρωπίνῳ αὐτοῦ σώματι ἡ Ἐκκλησία εἶναι μία καὶ μοναδική, ὅπως ὁ Θεάνθρωπος, ὁ Χριστός, εἶναι ἕνας καὶ μοναδικός».

Ὀφείλουμε ἐπίσης νά ἀναπέμψουμε αἶνο εὐχαριστίας στόν ἐν Τριάδι Θεό, διότι, ἐν τη ἀμέτρῳ Αὐτοῦ ἀγάπῃ καί φιλανθρωπίᾳ, μᾶς ἀπολύτρωσε ἀπό τήν δουλεία τῆς ἁμαρτίας, τή φθορά καί τό θάνατο, χαρίζοντάς μας τήν υἱοθεσία δια τοῦ Χριστοῦ (Γάλ.4,7).

Εὐδόκησε νά εἴμαστε ὀρθόδοξοι χριστιανοί, δοξάζοντες καί βιώνοντες ὀρθά καί ἀπαραχάρακτα τήν «ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις» Πίστι (Ἰουδ.3), τήν ὀρθόδοξη, τήν μόνη σώζουσα, ὡς θησαυρό ἀνεκτίμητο καί ἔχουσα ἀκατανίκητη δύναμη, καθότι «αὕτη ἐστίν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν» (Ἀ΄ιωάν.5,5).

Αὐτή τήν Πίστη ὀφείλουμε νά τηρήσουμε ἀνόθευτη καί νά τήν παραδώσουμε

ἀκέραια στούς ἀπογόνους μας, ὅπως τήν παραλάβαμε ἀπό τούς προγόνους μας, διότι «Αὕτη (ἐστίν) ἡ πίστις τῶν Ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν Πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τών Ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τήν Οἰκουμένην ἐστήριξεν»!

Νά ὑποσχεθοῦμε, τέλος, ἐνώπιον τῶν Ἱερῶν Εἰκόνων, πώς «Οὐκ ἀρνησόμεθά σε, φίλη Ὀρθοδοξία, οὐ ψευσόμεθά σοι, πατροπαράδοτον σέβας, ... ἐν σοὶ ἐγεννήθημεν, ἐν σοὶ ζῶμεν, καὶ ἐν σοὶ κοιμηθησόμεθα, εἰ δὲ καλέσοι καιρός, καὶ μυριάκις ὑπὲρ σοῦ τεθνηξόμεθα»! (Ἰωσήφ Βρυέννιος)

Εὔχομαι ἀπὸ καρδίας ἔτη πολλὰ καὶ καρποφόρος ἡ ἀρξαμένη Ἁγία καὶ Μεγάλη Τεσσαρακοστή!

Μετά πατρικῶν εὐχῶν

Ο Μ Η Τ Ρ Ο Π Ο Λ Ι Τ Η Σ

+ ὁ Πειραιῶς ΣΕΡΑΦΕΙΜ